

ՀՐԳԵՎՈՐ

ՎԻՌԱՅԱՅԻ ԹԵՄԻ ԱՌԱՋՈՐԴԻ ԿԻՐԱԿՆՈՐՅԱ
ՔԱՐՈՎԱՌՈՒԹՅՈՒՆԻՒՅ«ՉՊԱՌՈՒ, ՀԱԿԱՍԱԼԻԵՎ
ՆԵՐԵԼՈՒ ԿԱՐԵՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ՍԱԻՆ. .»

Դեկտեմբերի 17-ին Թթվականի Դավակարարի Սուրբ Էջմիածին եկեղեցում, հավարտ կիրակնօրյա Սուրբ պատարագի, Վիրահայոց թեմի առաջնորդ Տեր Կիրակոս եպիսկոպոսը Դավական գործնական են ներելու խորհրդի իր քարոզության մեջ, ի մասնավորի, ասաց.

- Այսօր պատարագի ընթացքում ընթերցվեց հատված Ղուկասի Ավետարանից, որտեղ խոսվում է գոյալու, հասկանալու եւ ներելու կարեւորության մասին, ինչը մեր իրականության մարդկային հարաբերությունների առանցքն է: Մենք ապրում ենք կողոքի, շփում միմյանց հետ, երեմն նույնիսկ վիճում, նեղանում, տարիներ շարունակ խոռով պահում, առանց վերլուծելու պատճառները, մեր կողմից ներելու եւ կամ՝ դիմացին ներողամտությանն արժանանալու համար:

Տույնախին է Աստծու համեստ մեր վերաբերունքը: Մենք շատ անգամ մտածում ենք, որ, ոչինչ, այս անգամ է կանենք, միաժամանակ գիտակցելով, որ սիալ ենք գործում, մեզ հույս տալով, որ կգնանք, կիսնորեն Աստծուն ու նա մեզ կների:

Նախնառաջ, ոչ մեկը մեզանից չի կարող ասել, թե երբ է Աստված մեր հոգին մեզանից վեցնելով, ուստի, վստահ լինել, որ վաղ կգնանք, կապաշխարհենք եւ Աստված մեզ կների, չենք կարող: Ապաշխարհանքը եւ գոյումը կյանքի մեջ ու կարեւոր արժեքներ են: Մենք հաճախ մտածում ենք, որ մի օր կքայլենք ճիշտ ծանապարհով կամ կգնանք եկեղեցի, ծնկի կգանք Աստծու առաջ եւ Աստված մեզ կների: Բայց ինչպես կարող ենք վստահ լինել արժանի ենք Աստծու մերմանը, թե ոչ...

Մի իրական պատմություն կա. Ծննդանիք հավատարիշ շունը տարիներ շարունակ պայտելով նոյն Ծննդանիքում, դարձել էր ընտանիքի անդամը: Տանը նաև փոքր երեխան կար: Մի օր մայրը դրւում է գալիս տանից, երեխային քողնելով շան հետ:

Երբ վերադառնում է, տան մեջ քրքրված շորի կտորներ, արյան հետքը է տեսնում ու պատկերացրեք, թե հոգեկան ինչ վիճակում է հայտնվում: Մանավանդ, երբ նոյն պահին մահճակալի տակից դրւում է գալիս շունը՝ դրւուն ամբողջությամբ արյունու: Մոր աչքի առջեւ ամեն ինչ մրճում է: Իրեն կորցրած սկսում է փայտով հարվածել շանը այնքան, մինչեւ կսատկեր շունը... Ու հաճարծ տան մյուս ամելյունում տեսնում է հանգիստ խաղաղող փորդիկի: Մայրը մոտենում է երեխային ու տեսնում կորդիմ ընկած պատուառու օժին: Անմիջապես հասկանում է, թե ինչ է կատարվել, քայլ արդեն ուշ էր...

Ապաշխարհությունն ամրում տված է, որպեսզի նա կարողանա գիտակցել դա ամեն վայրկյան եւ ոչ թե կյանքի վերջին պահին:

Երբ մի հմաստուն հոգեւորականին հարցնում է, թե ինչ է ապաշխարհությունը, պատասխանում է. «Երբ մտնում ես մուր սենյակ ու ոչ թե բուրք վերցնում, որպեսի թափահարելով մուրը ցրես, այլ վառում ես լոյսը, բացում պատուիմ ենք ու այդպիսով լուսավորում սենյակը»:

Այսպիսին է նաև մարդու հոգին: Մենք այն պահում ենք մուր սենյակի նման եւ չենք բացվում Աստծու առջեւ, ապաշխարհանքը հենց այն է, երբ կարողանում ենք բացել մեր ներաշխարհը Աստծու առջեւ եւ ասել. «Տեր Աստված, մեղանչել եմ, ինձ ների, եւ մենք՝ որպես մարդիկ կարող ենք հասկանալ ու ներել մեկս մյուսին»: Պատկերացրեք, թե որքան մեծ կլինի մեր Տեր Աստծու ներողանությունը, երբ մենք անկենք սրտով, ամրող հոգով ապաշխարհենք ու գոյանք:

Թող Աստված յուրաքանչյուրիս մեջ հզորացնի հավատքը, հզորացնի ուժը, որպեսզի մենք կարողանանք ոչ միայն եկեղեցի գալ, մոռ վառել ու ասել ես հավատացյալ եմ, ես հաճախում եմ եկեղեցի, այլ որպես իսկական քրիստոնյաներ մեկս մյուսին ներենք ու շրջելով դեպի Աստված, հայցենք նրա ներողամտությունն ու օրինությունը:

Օրինակ լինենք բոլոր:

ԲԱՐԵՎՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆ

ԳԱԳԻԿ ԲԵՎՈՅԱՆ ԵՎ ՆՐԱ ՆԱԽԱԵՇՈՆԱՑ «ԿԱՏԱՐԻՐ ԲԱՐԻ ԳՈՐԾ» ԽՈՒՄԸ

Դայրենի գյուղը փոքր է բարձր սարերի մեջ ընկած գոգահովտում, մառախլապատ սարերը՝ առավոտվա գյուղից ելուղ ձայների արձագանքով, կարծես մի գեղեցիկ մեղենի են կազմում ու լցվում ձորերը:

Դրաշալի մի համայնապատկեր...

Գյուղական աշխատանքները շատ վաղ ընթանալու մեջ սկսում վարել, ցանել - բագանական առաջնորդը համար գործում է առաջնորդությունը:

Մինչադին են սկսում վարել, ցանել - բագանական առաջնորդը համար գործում է հողի բույրը, հող ավելի մասնակի գործում է առաջնորդությունը:

Տերի բույրը: Դե եկ ու մի սիրե քո ծննդավայրը, ու մի արբեցի հայրենիք սիրով:

Գագիկ Բենոյանը հայրենի Յեշոտիա գյուղի դպրոցն ավարտելուց հետո, բնակություն հաստատեց այլ երկրում - գործի բերումով այդպես ստացվեց, աշխատեց, ընտանիք կազմեց, հայրենի գյուղին ու նրա մարդկանց հոգերին ունենուիրի: Երբ արդեն կայացած անհատ դարձավ, որոշեց հայրենի գյուղի հոգերի, խնդիրների լուծմանը մասնակից լինել, խորհրդակցելով իր նման նվիրյալների հետ ստեղծել մի խումբ, որը հանգանակումներով գործար կուտակելով, օգնի գյուղի եւ, ինչու չէ, նաև շրջանի կարիքավորներին ու տկարաներին, խումբը կոչվեց «Կատարիր բարի գործ», որի առաջին քայլը՝ շրջենարկում հիվանդ երեխայի բուժման համար գործար հատկացնելն էր, ապա՝ գյուղի միայնակներին ու իհ-

վանդներին օգնելը: Իսկ երեք տարի առաջ որոշեցին կառուցել մեծ գրոսայգի: Բոլոր ջանքերը ներդրվեցին գրոսայգի կոչելու համար:

Այսօր գյուղն ունի գեղեցիկ գրոսայգի բոլոր հարմարությունները, գյուղի բոլոր մեծ միջոցառումները անց կացվում են «Մշտ այգում», այսպես է կոչվում գրոսայգին:

Գագիկը չի բավարարվում, հանգիստ նստելը նրա տարերը չէ, նորանոր մտքերը ու աշխատությունը անց կացվում է կարուղի համար անհաջող աշխատությունը:

Գագիկը գյուղի համար աշխատանքը անհաջող աշխատությունը:

Ուղիղ արդար է, ապագադ պայման, հոգին նվիրյալ գագիկ Բենոյան:

ԼԱԼԱԶԱՐ ԱՐՈՅԱՆ

Նինոծմինդայի մունիցիպալիտետի Յեշոտիայի թիվ 2 հանրային դպրոցի տնօրին:

